

הכל חייבין פרק ראשון חגיגה

עין משפט
נר מצוה

בד' א מ"י פ"א מהל'
חגיגה הלכה א סמג
עשין רכז:
בה ב מ"י שס פ"ג הלכה
ג:

הגהות הב"ח

[illegible]

חֲנָנִיּוֹ (הַמֶּלֶךְ)
לְדַבֵּר (בִּ"ה) [בִּישׁ] וְקָטָן
שִׁכּוֹל הַתַּחֲתָה
לְדַבֵּר שֵׁנִים אֶחָ וּפְסָה
לְבָאִי לִי הִכָּה נִדְרָה חֵיב
כִּי מִן הַתּוֹרָה קָטָן גָּדוֹל
וְכָרְבָן טוֹר: **מִתְּנִי** בִּישׁ
וּמְסוֹמְרִים הָיִיתָ שֶׁתִּכָּף
שִׁשְׁיָא כּוֹלָה לִבּוֹ מִן
הַשָּׁמַיִם כִּי כַּתְּבָנָה שֶׁתַּחֲתָיָה
שֶׁתִּשְׁחָק לָהּ לִבּוֹה וְהִשְׁכָּח
לְעֵלִים תּוֹדַת מִצְוֵי
שֶׁצִּצְרָת שֶׁהוּיָהּ וְקִבְּהָ
לְיִשְׂרָאֵל כְּעוֹלָת וּשְׁמִים
וְיִרְבֵּה עֲוֹלוֹת. וְכֹה"א
הַתַּחֲתָיָה גְדוֹלָה מִן הָאֵל
שֶׁתַּחֲתָיָה נִדְרָה לִפְנֵי מֶלֶךְ
תּוֹרָה שְׂמֵאֵר וּיְבוֹחָה
לְבָאִי לְשִׁמּוֹל לֵה' פִּרְם
לֵי יִמִּית וְהוּא הָחֵם מִן
הַכִּיב וְיַעֲלוּ עֲוֹלוֹת וְהָהָה
תִּתְּנֵם בִּי קוֹדֶם מִן
תּוֹרָה עוֹלָת רֵאִי הָיִיתָ
עוֹלָת שֶׁהִקְרִיב יִשְׂרָאֵל
מִן תּוֹרָה עוֹלָת
תּוֹדַת מִצְוֵי הָוָה. תּוֹדַת מִצְוֵי
שֶׁנִּשְׂמָאִים שֶׁהִקְרִיבוּ בִּישׁ
אֵיִל וְכֵסֶל עֲוֹלָה
הַקְרִיבוּ לִבְכַּח שְׁלִמָם
שֶׁפָּרַס שֶׁנִּגְרַ. וְדִחְנִין
בִּ"ה צִצְרָת קָטָן כְּבוֹד וְאֵין
יִנְיָן קָרְבֵן יָחִיד מִקְרָבִין
שֶׁעֲצוּר. וְדִחְנִין בִּישׁ עוֹלָה
שֶׁהִקְרִיבוּ בִּישְׁאֵל בְּמִדְרָב
שֶׁנִּשְׂמָאִים אֵלֵי הָוָה. קָרְבֵן
שֶׁנִּשְׂמָאִים אֵינָם נוֹחַ לְדוֹרוֹת.
וְאִמָּר אֲבִי בִישׁ וְרִי
שֶׁנִּשְׂמָאִים וְרִי אֵלֵינוּ כּוֹלָהוּ

(א) בגמ' לא מצינו זה רק גבי סוכה בסוכה ד' כ"ה ואולי דל"ל דאמרה ור"ל דחנה סברה כן בדעתה דחולין ומשמשיהן פטורין מן הראיה.

ר.

(י) **דמחייבא** אימיה בשמחה. פירש רש"י צפיק קמא דקדושין (דף לז: וס) גבי אשה בעלה משמחה צבצב צגגדי צבעונין בא"י צגגדי פשתן והכל משמע צבצולמי שמחה מיירי והתם (גד"ה אשה) פי' וכן צפ"ק דר"ה (דף ק: וס):

דיבול לרבו על כתיפו של אביו.

שהיה גדול קצת אצל לא
מצי לאחוז צידו ולעלות צרגליו:

בחיגר שיכור להתפשט. מקמי גדולו מאי מי אמרינן דכיון דגדול המיחייב מדאורייתא גבי קטן נמי מיחייב בחינוך דמדי הוא טעמא בקטן אלא משום לחנכו ידיע כשהוא גדול או דלמא כיון דגדול זהכי לא מיחייב גם קטן לא:

הַרְאִיָּה שְׁתֵּי בָּסֶף. * וּמִדְרָשׁ
הוּא דִּמְדֹאֲרִייתָא אֵין
לוֹ שִׁיעוֹר לְקַרְנֵן רַק לְאִשָּׁם מַעֲשִׂיֹת
(שְׁבוּעַת הָעוֹדוֹת) לְכַתִּיב זִיָּה כֶּסֶף
שֶׁקֶלִים (וַיִּקְחָהּ ה') וּתְנִן בְּכִרְיֹתוֹת (דף
יב:) הַמִּפְרִישׁ שְׁתֵּי סָלְעִים לְאִשָּׁם וְהָא
לְאִמְרֵינִן בְּזָבִים (דף מו.) לֵאלֹהִים יֵאָדָּם
סְפִיקוֹ חֲמוֹר מִדְּלוֹל מָה וְדָלוֹל חֲטָטָא
בְּתָם דִּנְקָא אֵף סְפִיקוֹ אִשָּׁם בְּרִ דִּנְקָא
וּבְזִמְנָחוֹת (דף קו:) יֵאָדָּם " אִשָּׁם הוּא
וְנִסְכּוֹ בְּסָלַע לֹא דוֹקָא קַחֲשִׁיב

לדמרינן צפרק צ' לדרעסות (דף י'
 יצא" אסס צסלע וכן הא דלמרינן
 צפ' הוליוז' ב' ציומא (דף נה'
 ינשקול ארבעה זחי ונשד צנהלה לאו
 דוקא דלא צעי כולי האי וצפ"צ דמנחות
 (דף קז: קז: וסס דג"ה כנש) פירשני א':
 יִשְׁנָה אפני הדבור. וס"ל עולת
 (א) ראייה הוא דקאמרי צסמוך:
 (ב) קרבן ייחד. (כגון חגיגה וצפ"ה
 ליומא (דף נה. נא. וסס)
 דקרי ליה קרבן צצור היינו גצי פסח
 שני דקאמרי ההם חגיגה מ"ט מקריא
 קרבנן צצור דלמאי צכנופיא פסח
 גמי אחי צכנופיא איכא פסח שני
 דלא דלמאי צכנופיא:

דנין דבר הנוהג בדורות. ולא
 בעי למימר דנין יו"ט מיו"ט
 לנאפקוי נשיאס דחול הוי ללא מניו
 ליה האי חילוקא בשום מקום ^(א) אע"ג
 דלקמן פרק חומר בקדש (דף כג:
 ושם) ילפינן צירוף כף אחת הכתוב
 מעשה כל מה שבכף אחת ולא פריקין
 דורות משעה לא ילפינן דהתם כיון
 דליכא לתלפי מדורות ילפינן ליה
 שפיר משעה אי נמי שאני התם
 דהני ביה קרל תריסר יומיני כדאמרין
 בצ"ק דמנחות (דף כ: ו) וצפרק הקומץ
 רצה (שם דף יט:) גבי כלי הלח מקדש
 הלח ויליץ שמואל דורות משעה
 דמיני ביה קרל תריסר יומיני:

וְרַבִּי יִשְׁמְעֵאל וְרַבִּי אֶלְעָזָר וְכו'.
ואין להקשות ושנתי ב"ה
ועשדי ב"ה הלא ב"ה במקום בית
הלל אינו משנה וי"ל דסבירא להו לא
מגחלקו בית שמאי וכו' דדבר זה
בבית שמאי הא דאמר, וליכא
לאקשווי מנא ליה דאית להו
עולת ראיה הואי דלמא לעולם
סבירא להו עולת תמיד ועעמא דידיו
דעדיף להו דהכי משמע מדבצי
מנאי טעמא לא אחר בית הלל
כוותיביהו האי לאו מילתא היא
בית הלל עולת ראיה בבית שמאי:

ועד הכא מאן אחייה. עד ירושלים מי הביאו (ד) והלא משהוא יכול להביא חוץ מאמו יכול לאחוז ביד אביו דכדי עליה מירושלים להר הביית אתה אומר שיחנכוהו ועד ירושלים מי הביאו: מחייבא בשמחה. לעלות לרגל ולשמוע בקו עם צבא דעל השמחה נטוון גסים דחייב לעלות לרגל ולשמוע בקו עם צבא דעל השמחה נטוון גסים דחייב

ושמחת אתה וציתך (צצרים י')

עד הכא מאן אתייה?
(ב) *דמיריבא אימיה ב
מכאן ואילך אם יכול
אביו מירושלים להר
השיב רבי תחת בית
יוחנה לא עלתה כי
הנער והביאותיו והא
על כתיפו של אביו הו
תיקשי לך חנה גו
בשמחה אלא חנה מ
ביה בשמואל וחשא
דאורחא בעי רבי ש
בית שמאי וסומא לו
דמי אילימא בחיגר
וסומא שאינו יכול
פמור קטן מיבעיא ל
להתפשט וסומא שיש
אביו בכל היכא דג

קמן נמי מחנכין ל
דגדול פטור מדאוריין
פטור: ב"ש אומרים
כו': ת"ר בית שמאי
כסף והחגיגה מעה
כולה לגבוה מה שאין
בעצרת שריבה בהן
מבשלמים ובית הלל
כסף וחגיגה שתי ככ
הדיבור מה שאין כ
בנשיאים שריבה בהן
מבטלים יתכן לל

וְהָיָה מִקְרָאֵם מִתְחַלְלֵם בְּמִנְחָתָם וְהָיָה
 תִּנְחִיחַ בְּחִמְכָם שָׁנָה בְּפֶקֶד ר' עֲקִיבָא
 (דף פא.) רבי יוסי אומר בְּשָׁנִי עֵלָה
 וְיֵרֵד בְּשָׁלִישִׁי עֵלָה וְיֵרֵד בְּרִבְעִי יֵרֵד
 וְשׁוּב לֹא עֵלָה בְּחִמְשִׁי בְּנֵה מִזְבֵּחַ
 וְהִקְרִיב עָלָיו קֶרֶן בְּשָׁשִׁי וְיִתְנֶה תּוֹרָה
 וְיִזְכֹּן אֶתָּה מִזֶּלֶם בְּנִתְנֵהם הַתּוֹרָה בְּנִן
 מִזְבֵּחַ אֵלֶּה בָּאֵתָּה שְׁנֵי אֲנָחֵר וְיִשְׁלַח אֶת
 נְעָרָי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו' וְלִקְחָן פִּיךָ
 הַהֵם נָמִי עֵלָה הוֹאִי: נִשְׂאִים.
 בְּחִנּוּכָם הַמִּזְבֵּחַ הַקְרִיב שְׁלֹמִים יוֹתֵר
 מִמְעוֹלֹת דְּכַפִּי כֹל הַבָּקָר לְעוֹלֵה וְגו'
 וְכֹל בָּקָר זָכָה הַשְּׁלָמִים וְגו' (במדבר ו):
 שְׁסִי אֵינִי לוֹ. מִזְבֵּחַ וְאֵלֶּם: נִשְׂאִים
 קֶרֶן יָחִיד וְרִשְׁיָה וְחִגְיָה קֶרֶן יָחִיד
 אֲבָל כִּכְּזִי עֲרַת קֶרֶן בָּזֹר וְתַמְרוֹנוֹת
 הַלְשָׁכָה: רִאִיָּה נָמִי יִשְׁנֵה לִפְנֵי
 הַדִּבְצוֹר. דְּעוֹלָה נָמִי הוּא הַתֵּם:
 מִדְּבַר הַנוֹג לְדוֹרוֹם. כִּכְזִי עֲרַת:
 עוֹלָם סָמִיד הוֹאִי. חוֹבֵת כֹּל יוֹם
 וְלֹא גַמְרִין מִיּוֹם: עוֹלָם רִאִיָּה
 הוֹאִי. עַל שֶׁם יִצְחָק אֶת הָאֱלֹהִים:
 יִלְלוּם נֶאֱמָרוּ בְּסִינִי. הִרְבֵּה דְּבָרִים
 נֶאֱמָרוּ סְתוּמִים בְּסִינִי שֶׁלֹּא נִתְפָּרְשׁוּ
 כֹּל כִּרְכָן וּפִירְשׁוּ לוֹ לֵאמֹר שְׁהוּס
 הַמִּשְׁקִן בְּחֵלֶם מוֹעֵד שְׁהִרְ לֹא נִתְפָּרְשׁוּ
 שֶׁם הַלְכוֹת עֲבֹדָה כֹּלל הַתְּרִין אֵלֶּה
 מִזְבֵּחַ אֲדָמָה תַּעֲשֶׂה לִּי וְחִזְכַּת עָלֵי אִתִּי
 (עוֹלֹתֶיךָ וְאֵת שְׁלֵמֶיךָ שְׁמוֹת ב) וְלֹא פִי"

מתן דמיהן הפשיטון וניתוחן של עולות והקרבת אימורין של שלמים:
ופרטות

(א) ס"א אב"י, (ב) בן לקיש
 וכן איתא בפסחים קיט. א.,
 (ג) יבמות ה: א., (ד) סוטה לו:
 א., (ה) ג' לא היה לו:
 פנאי ואח"כ בשבת כ"ל
 להג"ר וע"ש, (ו) שמות כד.,
 (ז) ג'ל כ"ב, (ח) וע"ע
 תוספות ב"ב קסו: ד"ה
 יבמות, (ט) ידיבורה שייך
 קודם ד"ה ישנה,

תורה אור השלם

1. וְחָנָה לֹא עָלְתָה בִּי
אֲמָרָה לְאִישָׁה עַד יִגְמַל
בְּזַעַר וְהִבְאֵתוּ וְנִרְאָה
אֶת פָּנָי יִי וְיֵשֶׁב שָׁם עַד
עוֹלָם: שְׂמוּאֵל א א כב

2. וַיִּשְׁלַח אֶת נַעֲרֵי בְנֵי
יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲלוּ עֵלְת
וַיִּזְבְּחוּ וַיַּחֲסִים שְׁלָמִים לַיהוָה
שְׂמוֹת כֹּד ה

גליון הש"ס

ממרא עולה שהקריבו
 ישראל במדבר עולת
 תמיד הוא. עין יומא דף
 ג' ע"א תוספות ד"ה
 העולם: תד"ה הראיה בו'
 ממדברנן היא. ע"י קדושין
 פ' ע"א מד"ה וילף:

מוסף רש"י

צולה שהקריבו ישראל
במדבר. דכתי' (שמות כד)
יעלו עולות (יבמות ה:).
לילות נאמר בסני.
נכנס נאמרה חורב
לא נחפרה לו, כגון כסוי
נאמר (שמות כ) ונחת עליו
אם עומתין ואם שלמין,
אם פירש מתוך דמים כי לא
הקטרם אימורים והפסג
נמחו וכל של עולה וכספר
יקרא נאכל מועד פירש
סוטה לז' וכע"ז זבחים
(סוטה).

רבינו חננאל

ה"א כל שאני יכיר
לאחור בידו של אביו
עלולות ומרושלים להר
הכיבית שנאמר של רגלים.
מקום משבוהתיני
הקטנס ופרקני
מקומם שהיה
חייבת עלולת לשמון
ביביתא אמו מיכן ואילך
השנייה חייבת בארסה
שליחמון לאביו וקמשה
ב"ש דאמרין אם יכיר
לכרוב על עמיפו של אביו
עלולת חייבת. וזה שנואל
לכרוב הוה וכתבי
יחנה אל עלתי כי אמהר
לאישע דגמל
הכיתוריו ונראה את עמי.
יש ש"ב דעל
חתיי ב"ש ולטעמין חנה
נפוצה חנה אל עלתי מי
אמיחייב בשמחה אלא
חנה מפקרתא ויחרתא חות
בשמחאל
[ששתן] משום חילשא
אירורא משום חיל
משום דאמרי (ל) חולין
משמשהין שפרין
חנה יכיר של אבא
הרמיא. ע"כ
חגי רישבול להפשט